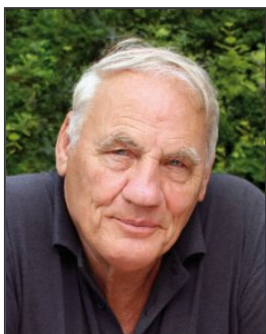

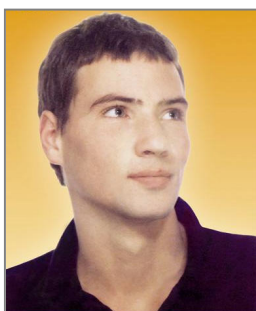
Een korte Biografie van Dr. med. Mag. Theol. Ryke Geerd Hamer

Dr. med. Ryke Geerd Hamer werd geboren op 17 mei 1935 in Mettmann, Duitsland. Hij bracht zijn jeugd door met zijn grootouders van vaderskant in Oost-Friesland. In 1953 startte hij met de studies geneeskunde, theologie en natuurkunde aan de Universiteit van Tübingen. Op zijn 22^e behaalde hij zijn academische graad in de theologie. Vier jaar later ontving hij zijn diploma als arts. De daarop volgende jaren werkte Dr. hamer aan verschillende universiteitsklinieken in Duitsland.

In 1972 voltooide Dr. Hamer zijn specialisatie in de interne geneeskunde en begon hij als internist voor kankerpatiënten aan de Universiteitskliniek in Tübingen. Tegelijkertijd runde hij een privépraktijk, samen met zijn vrouw dr. Sigrid Hamer, die hij tijdens zijn verschillende studies in Tübingen had ontmoet. Dr. Hamer bleek ook een buitengewoon talent te hebben voor het uitvinden van medische hulpmiddelen. Zo heeft hij o.a. patent op een niet-traumatisch scalpel (Hamer-Scalpel), dat twintigmaal scherper is dan een scheermes, een speciale bottenzaag voor plastische chirurgie en een massagetafel die zich automatisch aanpast aan de vormen van het lichaam.

De uitvindingen voorzagen Dr. Hamer en zijn gezin in de financiële middelen om naar Italië te kunnen verhuizen, waar hij zijn droom verwezenlijkte om de zieken in de sloppenwijken van Rome te behandelen, zonder daarvoor iets in rekening te brengen. Echter op 18 augustus 1978, terwijl zij in Rome waren, ontving de familie Hamer het schokkende bericht dat hun zoon Dirk per ongeluk was doodgeschoten door de Italiaanse prins Victor Emanuel van Savoyen. Op 7 december 1978 bezweek Dirk aan zijn verwondingen en stierf in de armen van zijn vader. Dirk ligt begraven onder de stadsmuur bij de Pyramide in Rome.

Kort na Dirk's dood werd bij dr. Hamer teelbalkanker vastgesteld. Omdat hij voordien nooit ernstig ziek was geweest veronderstelde hij dat de ontwikkeling van zijn kanker direct te maken zou kunnen hebben met het onverwachte verlies van zijn zoon. Hij noemde deze onverwachte schok, ter ere van Dirk, een DHS of "Dirk Hamer Syndroom".

Door de dood van Dirk en zijn eigen ervaring met kanker begon Dr. Hamer aan een buitengewone wetenschappelijke reis. Omdat hij in die tijd chef internist was van een kankerkliniek aan de Universiteit

van München begon hij de ziektegeschiedenis van zijn kankerpatiënten namelijk te onderzoeken en bemerkte toen al snel dat zij allen, net zoals hij zelf, een onverwachte 'conflictschok' hadden ervaren, voorafgaand aan de diagnose. Maar Dr. Hamer ging nog verder met zijn onderzoek. Op basis van de veronderstelling dat alle gebeurtenissen in het lichaam vanuit de hersenen worden aangestuurd, analyseerde hij de hersenscans van zijn patiënten en vergeleek deze met de betreffende medische en psychologische rapporten. Tot zijn verbazing vond hij een overduidelijke samenhang tussen bepaalde "conflict schokken", hoe deze schokken zich in het orgaan manifesteren en hoe deze processen met de hersenen waren verbonden. Tot die tijd had geen enkele studie de oorsprong van ziekte in de hersenen onderzocht, noch de rol van de hersenen als 'bemiddelaar' tussen de psyche en een ziek orgaan.

Dr. Hamer ontdekte dat elke ziekte ontstaat door een schok of trauma die ons volledig verrast, ofwel op het verkeerde been heeft gezet. Op het moment dat het onverwachte conflict ontstaat, slaat de schok in, in een specifiek hersengebied en veroorzaakt daar een laesie (later een Hamerse Haard genoemd) die op een hersenscan te zien is als een set scherpe, concentrische ringen. Totdat Dr. Hamer deze ringvormige laesies in de hersenen had geïdentificeerd zagen radiologen ze als artefacten, die ontstonden door een storing van het apparaat. Maar **Siemens**, de producent van de computer-tomografische apparatuur, bevestigde dat deze schietschijfvormige laesies geen artefacten kunnen zijn omdat zelfs wanneer de tomografie wordt herhaald en uit verschillende hoeken wordt genomen, dezelfde ringformatie altijd op dezelfde plek verschijnt.

De hersencellen die de conflictinslag ontvangen zenden een biochemisch signaal naar de bijhorende lichaamscellen en veroorzaken aldaar de groei van een tumor (weefseltoename), een weefselafname (necrose) of functieverlies, afhankelijk van het deel van de hersenen waar de schok 'in is geslagen'. De reden waarom bepaalde conflicten zijn verbonden met specifieke gebieden in de hersenen is dat gedurende de evolutie elk hersengebied werd geprogrammeerd om onmiddellijk te kunnen reageren op biologische conflicten die onze overleving zouden kunnen bedreigen. Terwijl de hersenstam (het oudste deel van de hersenen) is geprogrammeerd met basale overlevingskwesaties, zoals ademhaling, voortplanting en voedselinname en verwerking hebben de grote hersenen (het jongste gedeelte van de hersenen) betrekking op sociale- en territoriale thema's. Dr. Hamer ontdekte ook dat elke ziekte in twee fasen verloopt: allereerst een conflictactieve fase, die wordt gekenmerkt door de emotionele stress van het continu begaan zijn met het conflict, koude handen en voeten, verminderde eetlust en slapeloosheid en dan, mits het conflict wordt opgelost, een genezingsfase. Dit is de periode waarin de psyche, de hersenen en het overeenkomstige orgaan de herstelfase doorlopen, een vaak 'zwaar' proces, die wordt gekenmerkt door vermoeidheid, koorts, ontsteking, infectie en pijn.

Dr. Hamer noemde zijn ontdekkingen "De Vijf Biologische Wetten van de Nieuwe Geneeskunde", omdat zijn onderzoek volledig in overeenstemming is met de embryologie en met evolutionaire logica. In de loop der jaren onderbouwde Dr. Hamer zijn ontdekkingen met meer dan 40.000 casussen. Het resultaat van zijn werk is de wetenschappelijke "Psyche-Hersenen-Organ" tabel, die de ziekte aangeeft, de inhoud van het biologische conflict die haar veroorzaakt duidt, laat zien waar de overeenkomstige laesie kan worden geobserveerd op een hersenscan, hoe de ziekte zich manifesteert in de conflictactieve fase en wat men in de genezingsfase kan verwachten.

Dr. Hamer's onderzoek werpt de vele bestaande theorieën van de conventionele, reguliere geneeskunde radicaal omver. Zijn uitleg van ziekte als een doelmatige, bio-logische wisselwerking tussen psyche, de hersenen en het overeenkomstige orgaan weerlegt de visie dat een ziekte toevallig ontstaat, als gevolg van 'een fout van de natuur'. Gebaseerd op solide, wetenschappelijke criteria vernietigt de Germaanse Nieuwe Geneeskunde de mythe van kwaadaardige kankercellen of destructieve microben en identificeert zij "infectieziekten" en tumoren als natuurlijke, biologische noodmaatregelen die al miljoenen jaren door

moeder natuur in praktijk worden gebracht, die zijn bedoeld om het organisme te redden en niet, zoals ons werd geleerd, om het te vernietigen. Ziekten zoals kanker verliezen daarmee hun angstaanjagende imago en worden voortaan erkend als zinvolle biologische speciaalprogramma's, waarmee ieder mens wordt geboren en die bedoeld zijn voor de overleving van het individu of van de groep.

In oktober 1981 presenteerde dr. Hamer zijn onderzoek als een postdoctorale thesis bij de **Universiteit van Tübingen**. Het doel was om zijn bevindingen op soortgelijke gevallen te laten testen, zodat de Germaanse Nieuwe Geneeskunde voortaan zou kunnen worden gedoceerd aan alle medische studenten en dat patiënten zo snel mogelijk zouden kunnen profiteren van zijn ontdekkingen. Maar tot zijn grote verbijstering verwierp het universiteitsbestuur zijn werk en weigerde het zijn thesis te evalueren, een ongekende situatie in de universitaire geschiedenis. Maar er was nog een andere verrassing. Kort nadat Dr. Hamer zijn dissertatie had voorgelegd ontving hij een ultimatum om zijn bevindingen af te zweren, anders zou zijn contract in de kliniek niet worden verlengd. Het was voor hem buitengewoon moeilijk te begrijpen en te accepteren waarom hij uit de kliniek werd gezet voor het presenteren van een wetenschappelijk onderbouwd onderzoek. Na zijn ontslag trok hij zich terug in zijn privépraktijk, waar hij zijn onderzoek voortzette. Meerdere pogingen om een privékliniek te openen faalden echter, vanwege het vereende verzet van buitenaf hiertegen. Brieven van Dr. Hamer's patiënten aan functionarissen in de gezondheidszorg bleven onbeantwoord of werden teruggestuurd met het commentaar: "Niet van toepassing". Deze volhardende opstelling van de autoriteiten is tot vandaag de dag niet veranderd.

In 1985 stierf de vrouw van Dr. Hamer, Sigrid Hamer, na 29 jaar huwelijk en het grootbrengen van vier kinderen. Zij is het verdriet over de dood van haar zoon en de meedogenloze intimidatie door de familie Savoyen nooit werkelijk te boven gekomen.

De smaad en laster tegen Dr. Hamer bereikte een hoogtepunt in 1986, toen een gerechtelijk vonnis hem verbood zijn beroep als arts nog langer uit te oefenen. **Ondanks het feit dat zijn wetenschappelijke werk nooit werd weerlegd verloor hij op 51 jarige leeftijd zijn toekenning als arts, op grond van het feit dat hij weigerde zijn bevindingen over de oorsprong van kanker te verloochenen en zich aan de principes van de reguliere geneeskunde aan te passen.** Beroofd van zijn medische approbatie werd Dr. Hamer nu afhankelijk van andere artsen, om hersenscans en patiëntendossiers te kunnen ontvangen, maar hij was vastbesloten om zijn werk voort te zetten. Rond 1987 had Dr. Hamer reeds meer dan 10.000 gevallen geanalyseerd en kon hij zijn ontdekking van de Vijf Biologische Wetten van de Germaanse Nieuwe Geneeskunde uitbreiden naar praktisch alle bekende ziekten binnen de reguliere geneeskunde. Ondertussen deinsden de pers en het medische establishment er niet voor terug om zijn persoon en zijn werk aan te vallen. Journalisten van de roddelpers en medische "deskundigen" schilderen Dr. Hamer af als charlatan, als een zichzelf verheerlijkende 'wonderheiler', als sekteleider of als een onzinnig buitenstaander of dwaze crimineel, die kankerpatiënten de 'levensreddende' conventionele behandelingen ontzegde.

Vanwege de voortdurende en gecoördineerde onderdrukking van Dr. Hamers medische ontdekkingen, krijgen artsen, maar ook 'de gewone man', niet de kans om te profiteren van de kennis van de GNM en mochten miljoenen patiënten – inmiddels al meer dan 30 jaar – niet worden behandeld volgens de Germaanse Nieuwe Geneeskunde met haar menselijke, niet-invasieve, waardige benadering.

In 1997 werd Dr. Hamer gearresteerd en veroordeeld tot 19 maanden gevangenis, omdat hij drie mensen, zonder artsvergunning, gratis medische informatie had gegeven. Dit in tegenstelling tot Victor Emanuel van Savoyen, die in 1991, dertien jaar nadat hij Dirk Hamer had gedood, werd veroordeeld tot slechts 6 maanden voorwaardelijk voor illegaal wapenbezit. Toen Dr. Hamer werd gearresteerd

doorzocht de politie zijn patiëntendossiers. Naar aanleiding hiervan moest een officier van justitie tijdens een rechtszaak gedwongen toegeven dat, **na MEER DAN vijf jaar, van de 6.500 patiënten met grotendeels 'terminale' kanker, 6.000 nog in leven waren.** En zo waren het ironisch genoeg zijn tegenstanders, die de actuele statistieken leverden die het opvallende succes van de Germaanse Nieuwe Geneeskunde bevestigden. Maar **tot op heden** (zie document 12 maart 2008) weigert de Universiteit van Tübingen, ondanks uitspraken van de rechtbank in 1986 en 1994, om Dr. Hamers wetenschappelijke werk te toetsen. Evenzo weigert de reguliere geneeskunde om de Germaanse Nieuwe Geneeskunde te bevestigen, ondanks de vele verificaties door zowel artsen als beroepsverenigingen.

Op 9 september 2004 werd Dr. Hamer in zijn woning in Spanje gearresteerd. Op basis van een Europees uitleveringsbevel werd hij uitgeleverd aan Frankrijk, waar hij in de Franse gevangenis Fleury-Mérogis werd vastgehouden. Hij werd veroordeeld tot drie jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf. De aanklacht luidde: "Fraude en medeplichtigheid bij ongeoorloofde uitoefening van de geneeskunde". Hij werd veroordeeld en verantwoordelijk bevonden aan de dood van Franse burgers omdat zijn publicaties in het Frans te verkrijgen waren, terwijl Dr. Hamer zelf nooit met één van deze personen had gesproken. In februari 2006 werd hij weer op vrije voeten gesteld.

In maart 2007 moest hij zijn ballingschap in Spanje opgeven. Hij verhuisde naar Noorwegen, waar hij zijn levenswerk veilig kon voortzetten. Op 2 juli 2017 is Dr. Hamer in zijn huis in Sandefjord, op 82 jarige leeftijd aan een beroerte overleden. Pas na zijn overlijden mocht hij terugkeren naar zijn geliefde Duitsland, waar hij begraven ligt in Erlangen, waar hij ooit trouwde met zijn geliefde Sigrid.

Bron:
www.LearningGNM.com